

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/60/2019
Identifikačné číslo spisu: 5613010407
Dátum vydania rozhodnutia: 12.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5613010407.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvineného X. A. pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 12. novembra 2019 v Bratislave, o dovolaní obvineného X. A. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 17. januára 2017, sp. zn. 1To/99/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného X. A. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) z 10. júna 2016, sp. zn. 2T/186/2013, bol obvinený X. A. uznaný za vinného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

s cieľom získať neoprávnený prospech v spolupráci s nestotožnenou osobou vystupujúcou pod menom Z., predstavujúc sa falošným menom Ing. P. P., ako údajný vedúci skladu dreva spoločnosti LESY Slovenskej republiky, s.r.o., odštepny závod Hybe, Liptovský Hrádok, IČO: 54110379.sk, dňa 28. septembra 2012 okolo 10.00 hod. v priestoroch dopravno-manipulačného strediska patriaceho Urbárskemu pozemkovému spoločenstvu Hybe nachádzajúceho sa v obci Hybe, ukázal konateľovi spoločnosti X. F., s.r.o., IČO: XXXXXXXX, so sídlom Z. XX, okres X., Č. J., Ing. T. F., nar. X. Q. XXXX, bytom Z. XXX, okres X., Č. J., ktorého do skladu nasmerovala telefonicky osoba menom Z., sortiment drevnej hmoty určenej na predaj, s ponukou dreva Ing. T. F. súhlasil, na výzvu obvineného sa presunuli autom Ing. T. F. k železničnej stanici v obci Kráľova Lehota, aby tam obvinený (podľa jeho vyjadrenia) zabezpečil vagóny na nakladanie dreva, po príchode k stanici v aute dal obvinený poškodenému už pripravenú zmluvu, do ktorej vypísal špecifikáciu dreva a výšku zálohovej platby - 335.000,- Kč (13.324,85 eur), ktorú poškodený na naliehanie obvinenému v aute vyplatil v hotovosti, obvinený uviedol, že príjmový doklad a dodací list sa vypíše pri nakladaní dreva, následne poškodenému

ukázal miesto nakladania, vošiel do železničnej stanice vyplatiť vagóny, zatiaľ čo ho vonku čakal poškodený, k poškodenému sa už nevrátil, už v čase uzatvárania dohody s poškodeným vedel, že drevo nedodá, čím spol. X. F., s.r.o., Z. XX, X., Č., IČO: XXXXXXXXX spôsobil škodu vo výške 13.324,85 eur.

Za to mu prvostupňový súd uložil podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona prvostupňový súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obvinenému určil skúšobnú dobu na 3 (tri) roky.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku prvostupňový súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti X. F., s.r.o., IČO: XXXXXXXXX, so sídlom Z. XX, okres X., Č. J., škodu vo výške 13.324,85 eur.

Krajský súd v Žiline rozhodujúc o odvolaní obvineného X. A.Č. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu uznesením zo 17. januára 2017, sp. zn. 1To/99/2016, odvolanie obvineného X. A. podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

II.

D o v o l a n i e

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Žiline podal obvinený X. A. dovolanie prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Juraja Lukáča písomným podaním z 15. júla 2019, doručeným elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom 30. júla 2019, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku videl obvinený v nezákonne vykonanej rekognícii, keďže svedok Ing. F. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 16. decembra 2015 na otázku položenú prokurátorom, podľa čoho spoznal obvineného keď ho identifikoval v prípravnom konaní, uviedol: „Bolo to asi dva týždne po udalosti, kedy som videl jeho fotografiu, ktorú so sebou priniesol policajt. Fotografiu videl aj kolega aj iní, čo s ním prišli do kontaktu.“ Z uvedeného, ako aj z obsahu samotnej zápisnice o rekognícii z 10. decembra 2012 podľa obvineného jednoznačne vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní vykonali tento dôkaz absurdným a krajne nezákonným spôsobom. Podľa obvineného orgány činné v trestnom konaní dva týždne po skutku, ktorý sa obvinenému kladie za vinu, v priestoroch dopravno-manipulačného strediska patriaceho Urbárskemu pozemkovému spoločenstvu Hybe v obci Hybe, teda na mieste, kde bol spáchaný skutok, ukázali potenciálnym svedkom fotografiu s vyobrazením obvineného a následne po vznesení obvinenia realizovali nezákonným spôsobom samotnú rekogníciu. Pri takomto procesnom úkone nielenže svedok Ing. F. nebol vyzvaný, aby v súlade s § 126 ods. 1 Trestného poriadku opísal osobu, ku ktorej opoznávaní sa malo následne prikočiť, ale navyše jedine obvinený mal na sebe v rámci predložených fotografií oblečenie charakteristické pre výkon profesie v oblasti lesného hospodárstva, resp. lesníctva, čo je podľa obvineného v príkrom rozpore so zákonnou úpravou, keďže osoba sa má ukázať medzi viacerými osobami podobného zovňajšku. Napriek tvrdeniu poškodeného Ing. F. z 28. septembra 2012 o tom, že osoba podozrivého nemala fúzy ani žiadne iné výrazné znamenia ani okuliare, orgány činné v trestnom konaní v rámci realizácie rekognície (formou fotorekognície) s poškodeným Ing. F., ako aj so svedkom Ing. F. (keďže obe prebehli na podklade rovnakých fotiek rovnakých osôb), zaradili medzi osoby podobného vzhľadu tri osoby s okuliarmi a tri osoby bez okuliarov, pričom z osôb s okuliarmi bola len jedna bez brady. Uvedené zloženie osôb v rámci fotorekognície, ako aj fakt, že vo vyšetrovacom spise sa nachádza fotokópia vodičského preukazu obvineného, s ktorou sa mohli poškodený ako aj svedok Ing. F. pred samotnou rekogníciou oboznámiť, vedú obvineného k záveru, že

tento dôkaz bol v prípravnom konaní vykonaný nezákonným spôsobom. Podľa obvineného mal prvostupňový súd odmietnuť vykonať dôkaz z dôvodu jeho nezákonnosti a v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov na takýto dôkaz neprihliadať. Uvedený nedostatok pritom neodstránil ani odvolací súd, ktorý len skonštatoval: „K fotorekognícii vykonanej poškodeným aj svedkom Ing. P. F. treba pre úplnosť uviesť, že i keď zákon z dôvodu dôkaznej hodnoty preferuje tzv. rekogníciu „in natura“, zároveň však nevylučuje vykonanie rekognície len na základe fotografie poznávanej osoby. Takýto postup je v súlade so zákonom a nie je možné z neho vyvodit' nezákonnosť postupu orgánov prípravného konania.“ Z uvedeného možno podľa obvineného vyvodit', že odvolací súd v súvislosti s procesnou spôsobilosťou a zákonnosťou tohto dôkazného prostriedku rezignoval na svoje úlohy v rámci odvolacieho konania, hoci uvedený nedostatok ohľadom zákonnosti tohto dôkazného prostriedku bol obvineným v podanom odvolaní vytýkaný.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je podľa obvineného daný aj nezákonným vykonaním znaleckého posudku PhDr. PaedDr. M. Q., najmä jeho doplnku, ktorého vykonanie jej bolo uložené uznesením vyhláseným prvostupňovým súdom na hlavnom pojednávaní 4. marca 2016. Podstatou nariadenia doplnenia vypracovaného znaleckého posudku je vznik pochybností o správnosti znaleckého posudku alebo situácia, ak je znalecký posudok nejasný alebo neúplný (§ 146 Trestného poriadku). Znalkyňa PhDr. PaedDr. M. Q. bola vypočutá na hlavnom pojednávaní 4. marca 2016 v procesnom postavení znalca, pričom na záveroch svojho znaleckého posudku v zásade zotrvala. Počas svojej výpovede zároveň uviedla, že v prípade, ak súd uzná za potrebné, aby porovnávala dva znalecké posudky, prípadne porovnávaciu vzorku, tak je to podľa jej názoru jej povinnosťou. Taktiež uviedla, že si nepamätá prípad, v ktorom by protokol o vykonaní skúšky písma nebol predložený a doplnila, že najľahšie sa napodobňuje paličkové číslo a číslice.

Z uvedeného podľa obvineného vyplýva, že znalkyňou predložený znalecký posudok obsahoval všetky náležitosti vyplývajúce zo zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Hoci obvinený na hlavnom pojednávaní prostredníctvom svojho obhajcu poukazoval na podstatné nedostatky znaleckého posudku vo vzťahu k nedodržaniu metodického pokynu, aplikácie intuitívnej metódy, ako aj vo vzťahu k spôsobu obstarávania porovnávaczej vzorky písma pre potreby znaleckého dokazovania, prvostupňový súd podľa jeho názoru nechal do úvahy obvineným vytýkané nedostatky, ale iba skutočnosť, že obvinený predložil znalecký posudok znalca Bc. F. Z.. Dôvodom na vypracovanie doplnku znaleckého posudku tak bolo porovnanie záverov jednotlivých znalcov a ich znaleckých posudkov, čo je podľa obvineného v rozpore so zmyslom a účelom odstraňovania chýb znaleckého posudku formou jeho doplnenia, a teda aj v rozpore so zákonom. Podľa názoru obvineného totiž v prípade, ak sú v trestnom konaní predložené dva znalecké posudky, ktorých závery sú natoľko protichodné, že nie je možné bezpečne určiť, ktoré závery sú relevantné, je potrebné pribrať do konania ďalšieho znalca, resp. znalecký ústav, ktorý vypracuje tzv. kontrolný znalecký posudok. Podľa obvineného jediným subjektom oprávneným preskúmať a hodnotiť závery iného znaleckého posudku je iba znalecký ústav, nie iný znalec z rovnakého odboru a odvetvia. Vzhľadom na okolnosti prípadu, najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že jedna znalkyňa označila rukopis za pravdepodobne pravý a druhý znalec označil rukopis za pravdepodobne nepravý, potom bolo podľa obvineného namieste pribrať do konania znalecký ústav - Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, ktorý by posúdil správnosť záverov oboch posudkov, ako aj zodpovedal otázku o tom, či pisateľom textu na zmluve mohol alebo nemohol byť obvinený.

Obvinený v tejto súvislosti poukázal aj na skutočnosť, že prvostupňový súd sa v rámci odôvodnenia svojho rozsudku opomenul zaoberať znaleckým posudkom predloženým obhajobou, keďže z odôvodnenia nie je zrejmé, z akých dôvodov vzal súd za základ práve posudok podaný znalkyňou PhDr. PaedDr. M. Q., keď v konaní boli predložené dva rovnocenné znalecké posudky k tej istej otázke.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je podľa obvineného dané tým, že prvostupňový súd ani odvolací súd nevykonali všetky dôkazy, ktoré obvinený navrhol vo svojom podaní z 20. decembra 2013, ako v priebehu konania a v podanom odvolaní. Z uvedeného je podľa jeho názoru evidentné, že v konaní neboli dodržané základné zásady trestného konania, najmä

zásada v pochybnostiach v prospech obvineného. Obvinený poukázal na to, že je neuveriteľné, že z nevinného a bezúhonného občana Slovenskej republiky možno na základe stručných, nejednoznačných, málo vypovedajúcich a dosť protirečiacich si výpovedí a domniek urobiť páchatel'a trestného činu. Samotní svedkovia totiž nedokázali potvrdiť svoje predchádzajúce výpovede, ich výpovede neboli náležite objasnené a orgány činné v trestnom konaní a súd sa spoliehali na ich pravdivosť. Ak obhajoba navrhla vykonať dôkazy, ktoré by tieto výpovede potvrdili alebo spochybnili či dokonca vyvrátili, bola jednoducho odbitá bez náležitého odôvodnenia takéhoto postupu.

Na základe uvedených skutočností obvinený navrhol, aby dovolací súd postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona a zrušil napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, alebo aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu obvinený navrhol zrušiť aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa a následne dovolaciemu súdu navrhol, aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa podaním z 28. augusta 2019 vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš (ďalej len „prokurátor“), ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že argumentácia obhajoby, uvedená v písomnom odôvodnení dovolania, nie je spôsobilá založiť dôvod na postup podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku. Argumentácia obhajoby má podľa prokurátora v zásade všeobecný charakter. Dovoláním napadnutý rozsudok pritom vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a skutkové zistenia, založené na zákonne vykonaných dôkazoch, boli pretavené do výrokov rozsudku, pričom rozsudok súdu podľa prokurátora plne rešpektuje nároky naň kladené aj z hľadiska formálnych náležitostí v zmysle § 163 Trestného poriadku. Skutok formulovaný v napadnutom rozsudku je podľa prokurátora riadne formulovaný, možno z neho jednoznačne a bez pochybností ustáliť konanie páchatel'a predpokladané v skutkovej podstate prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Už prvostupňový súd sa podľa prokurátora riadne vysporiadal s obranou obhajoby, ktorá poukazovala na spôsob zrealizovania rekognície, ktorú považuje dovolateľ za nezákonnú. V rámci dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní obaja svedkovia, ktorí prišli do kontaktu s obvineným v čase spáchania skutku, resp. bezprostredne pred spáchaním skutku, v podstate s istotou obvineného opoznali ako osobu pohybujúcu sa v drevosklade Hybe, a to podľa jeho výzorových charakteristických črt. Dôkaznú situáciu v tomto smere treba podľa prokurátora vyhodnotiť v komplexe zhromaždených dôkazov, a nie iba jednotlivu, sledujúc účelovo iba spochybnovanie konkrétneho dôkazu.

Vo vzťahu k argumentom dovolateľ'a týkajúcim sa znaleckého dokazovania a potreby vykonania kontrolného znaleckého skúmania prokurátor uviedol, že tieto je potrebné vyhodnotiť ako účelové a poukázal na zistenia v rámci hlavného pojednávania, ovplyvňujúce možnosť akceptovať obhajobou zabezpečený znalecký posudok ako posudok, ktorý by mal zásadný vplyv na súdom ustálený skutkový stav. Prvostupňový súd sa v odôvodnení svojho rozsudku s touto skutočnosťou podľa prokurátora náležite vysporiadal, pričom v podrobnostiach prokurátor odkázal na str. 9 a 10 tohto rozsudku.

Podľa názoru prokurátora nemožno akceptovať ani tvrdenia obvineného vo vzťahu k otázke nevykonania všetkých dôkazov, ktoré boli zo strany obhajoby vykonané. Argumentácia obvineného v tejto časti sa podľa prokurátora týka zásadne oblasti skutkových zistení, ide o hodnotenie dôkazov vykonaných súdom a polemiku s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu. Vykonávanie dôkazov nad rámec nevyhnutného rozsahu dokazovania, zameraného na objektívne zistenie skutkového stavu veci, by podľa prokurátora bolo nevyhnutné označiť za nehospodárne a neúčelné. Snaha obhajoby presadiť vlastnú verziu skutkového stavu veci však podľa prokurátora nie je dôvodom, aby si súd takúto obhajobu osvojil a vykonával dôkazy, ktoré zjavne nemôžu ovplyvniť už ustálený skutkový stav.

Z uvedených dôvodov má prokurátor za to, že o podanom dovolaní je potrebné rozhodnúť v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 24. septembra 2019.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Zároveň je potrebné poukázať na to, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120, roč. 2012).

Uvedené je v predmetnej veci aplikovateľné vo vzťahu k dovolacej námietke obvineného týkajúcej sa nevykonania všetkých ním navrhovaných dôkazov, ktorú obvinený síce podradil pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, obsahovo však spadá pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Vo vzťahu k vyššie uvedenej dovolacej námietke obvineného týkajúcej sa nevykonania všetkých ním navrhovaných dôkazov možno uviesť, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vyžaduje, aby bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Nie je ním len všeobecné právo obvineného zvoliť si obhajcu a radíť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní a súdom (§ 34 Trestného poriadku), ale aj právo na navrhovanie dôkazov priamo obvineným alebo prostredníctvom obhajcu (§ 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Trestného poriadku). Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (272 ods. 3 Trestného poriadku), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku) (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu zo 14. januára 2014, sp. zn. 2 Tdo 1/2014, uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 116, roč. 2014).

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že obvinený X. A. predložil podaním z 20. decembra 2013, doručeným prvostupňovému súdu 23. decembra 2013, prostredníctvom svojho obhajcu návrhy na doplnenie dokazovania, spočívajúce vo vypočutí všetkých svedkov a poškodených, ktorí boli vypočutí

na v prípravnom konaní a boli uvedení v obžalobe, vypočutie svedkov Ing. F. Z., P. J., J. U. st., P. K., Q. F., F. A., P. U. st., P. U. ml., H. U., X. B., A. A., kpt. JUDr. P. Č., vykonanie listinných dôkazov pripojených k tomuto návrhu (4x mapa, záznam o prevádzke vozidla z 28. septembra 2012, potvrdenie komposesorátu z 18. decembra 2013 a 19. decembra 2013, fotografia kalendára obvineného X. A.), vykonanie znaleckého posudku Bc. F. Z., vypočutie tohto znalca, ako aj znalkyne PhDr. PaedDr. M. Q. a vyžiadanie si správy od Okresného riaditeľstva Policajného zboru Liptovský Mikuláš o tom, koľko bolo za posledné dva roky podvodných konaní s obchodom s drevom v okrese Liptovský Mikuláš a aké boli ich výsledky (č.l. 164-175 spisu).

Poškodený Ing. T. F. bol vypočutý na hlavnom pojednávaní 23. septembra 2015 (č.l. 238-241 spisu), svedkovia Ing. P. F., X. F., Ing. J. U., F. Č. (svedkovia uvedení v obžalobe) a X. B. na hlavnom pojednávaní 16. decembra 2015 (č.l. 269-282 spisu). Na hlavnom pojednávaní 4. marca 2016 bola vypočutá znalkyňa PaedDr. PhDr. M. Q. (č.l. 289-293 spisu), ktorej bol na konci tohto hlavného pojednávania doručený posudok Bc. F. Z. za účelom, aby sa vyjadrila a porovнала závery, ku ktorým došiel v záveroch svojho posudku so závermi, ku ktorým došla znalkyňa a taktiež k porovnávaciemu materiálu s obsahom rukopisu obvineného z obdobia rokov 2011-2012 (č.l. 294 spisu). Na tomto hlavnom pojednávaní obhajca obvineného zároveň navrhol vykonanie znaleckého dokazovania v odbore jazyková analýza, pričom tento návrh bol na hlavnom pojednávaní uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietnutý, pretože sa týkal okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie (č.l. 293 spisu). Na hlavnom pojednávaní 9. mája 2016 bol vypočutý svedok JUDr. P. Č. (č. l. 353-354 spisu) a rovnako tak na tomto hlavnom pojednávaní bola opätovne vypočutá aj znalkyňa PhDr. PaedDr. M. Q. vo vzťahu k doplneniu svojho znaleckého posudku (č.l. 355-358 spisu). Obhajca obvineného na uvedenom hlavnom pojednávaní uviedol, že zvažovali nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania vzhľadom na rozdielne závery, ku ktorým znalci došli, ponechávajú to na úvahu súdu (č.l. 358 spisu). Listinné dôkazy, ktoré obvinený navrhoval, boli vykonané na hlavnom pojednávaní 8. júna 2016, a to konkrétne mapy z č.l. 167-170, záznam o prevádzke vozidla z č.l. 171-172 spisu, fotokópia stolového kalendára z č.l. 173 spisu, potvrdenia komposesorátu z č.l. 174-175 spisu, znalecký posudok Bc. F. Z. z č.l. 178-206 spisu, ako aj ďalšie listinné dôkazy predložené obvineným v priebehu hlavného pojednávania (podrobne uvedené na č.l. 379-383 spisu). Zároveň bolo na tomto hlavnom pojednávaní podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietnuté vykonanie dôkazu nariadením kontrolného dokazovania v odbore písmoznalectvo, odvetvie ručné písmo, pretože túto okolnosť možno zistiť inými už skôr navrhnutými dôkazmi. Rovnako tak bolo na tomto hlavnom pojednávaní podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietnuté vykonanie dôkazu vypočutím svedkov Ing. F. Z., P. J., J. U. st., P. K., Q. F., F. A., P. U. st., P. U. ml., A. A. a vyžiadaním si správy od Okresného riaditeľstva Liptovský Mikuláš na oznámenie množstva podvodných konaní s obchodmi s drevom v okrese Liptovský Mikuláš a ich výsledky za ostatné dva roky, pretože sa týkalo okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie (č.l. 384 spisu).

V odôvodnení svojho rozsudku prvostupňový súd vo vzťahu k odmietnutiu návrhov obvineného na doplnenie dokazovania na str. 15 uviedol: „Súd odmietol vykonať dôkazy výsluchom svedkov Ing. F. Z., P. J., J. U. st., P. K., Q. F., F. A., P. U. st., ml., A. A., pretože z doposiaľ vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by boli priamymi alebo nepriamymi svedkami skutku, preto sa ani nemôžu vyjadriť k okolnostiam podstatným pre rozhodnutie vo veci. Práve naopak, z potvrdenia zamestnávateľa obžalovaného vyplýva, ako súd uviedol vyššie, že sa nachádzali v blízkosti obžalovaného dňa 28. septembra 2012 v čase do 7.15 hod., ktorý pre ďalšie dokazovanie nie je podstatnou okolnosťou. Výpracovanie kontrolného znaleckého posudku v odbore písmoznalectvo, odvetvie ručné písmo (identifikácia pisateľa), nebolo potrebné, nakoľko otázku grafologického skúmania písma obžalovaného na spornej listine dostatočne presvedčivo, veľmi podrobne a zreteľne objasnila vo veci ustanovená znalkyňa, ktorá svoj znalecký posudok doplnila doplňujúcim znaleckým posudkom, bola vypočutá na hlavnom pojednávaní a nie je dôvod pochybovať o jej odbornosti. O jej objektívnosti vo vzťahu k podanému znaleckému úkonu a k osobe obvineného svedčí aj skutočnosť, že vo vzťahu k istote záveru, ktorý vyslovila v písomnom vyhotovení znaleckého posudku, ako mieru pravdepodobnosti vysokej, na hlavnom pojednávaní po zohľadnení námietok zo strany obhajoby upravila v prospech obžalovaného na mieru pravdepodobnú, čo však nemení nič na vyslovenom závere, že obžalovaný X. A.M. je pravdepodobne pisateľom sporného materiálu. Súd taktiež odmietol vykonať dôkaz znaleckým

dokazovaním jazykovou analýzou, pretože dokazovanie obsahu jazykového písomného prejavu obžalovaného nebolo podstatným predmetom tohto konania ani rozhodnutia. S poukazom na už vykonané dokazovanie mal súd za to, že tieto ďalšie dôkazy nemohli podstatným spôsobom prispieť k zmene dôkaznej situácie a ovplyvniť rozhodnutie súdu v tejto trestnej veci.“

Z vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že prvostupňový súd sa návrhmi obvineného na doplnenie dokazovania zaoberal, vysporiadal sa s nimi tým spôsobom, že časť z nich na hlavnom pojednávaní vykonal, zvyšné odmietol vykonať, pričom toto odmietnutie dostatočným spôsobom odôvodnil priamo na hlavnom pojednávaní, ako aj v odôvodnení svojho rozsudku.

Možno preto konštatovať, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nezákonnosť vykonanej rekognície. K tomu možno uviesť, že naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže dovolací súd vysloviť len v tom prípade, ak je napadnuté rozhodnutie založené na nezákonne vykonaných dôkazoch. V predmetnej veci však už prvostupňový súd na str. 12 svojho rozsudku konštatoval: „Pri uznaní viny súd vychádzal najmä z výpovede poškodeného T. F., ktorý osobne jednal s obžalovaným a jednoznačne a presvedčivo popísal skutkové okolnosti, za akých došlo k spáchaniu trestného činu. ... Táto výpoveď nebola jediným dôkazom, ktorý by usvedčoval obžalovaného. Taktiež výpoveď svedka F. pôsobila presvedčivo a dôveryhodne, svedok podrobne popísal okolnosti, za ktorých sa stretol s obžalovaným v drevosklade v Hybiach a na hlavnom pojednávaní jednoznačne potvrdil, že obžalovaný je tou osobou, ktorá sa v poobedňajších hodinách deň pred skutkom 27. septembra 2012, ale aj v ranných hodinách nasledujúceho dňa 28. septembra 2012 v čase skutku pohybovala po drevosklade v Hybiach za účelom uzatvorenia domnelého obchodu s drevom s poškodeným.“

Na str. 15 rozsudku prvostupňový súd ďalej uviedol: „Pokiaľ by aj súd prijal záver o nezákonnosti vykonania rekognície v prípravnom konaní z dôvodu, že svedok F. videl fotografiu obžalovaného skôr, než došlo k samotnému procesnému úkonu rekognície, nič to nemení na fakte, že obaja svedkovia, ktorí s obžalovaným prišli v čase skutku alebo aj pred ním do bezprostredného a priameho kontaktu na hlavnom pojednávaní so 100%, resp. 99% istotou za osobu pohybujúcu sa po drevosklade Hybe a páchatel'a skutku jednoznačne označili obžalovaného na základe jeho výzorových charakteristík a črt, nielen na základe lesníckeho oblečenia.“ Z uvedeného je zrejmé, že prvostupňový súd a ani súd odvolací svoje rozhodnutie nezaložili na obvineným namietanej rekognícii, ale na iných dôkazoch (najmä na výpovediach poškodeného F. a svedka F.). Z tohto dôvodu ani táto dovolacia námietka obvineného nemôže zakladať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený taktiež namietal nezákonne vykonaný znalecký posudok, najmä jeho doplnok, v ktorom znalkyňa PhDr. PaedDr. M. Q. posudzuje znalecký posudok Bc. F. Z.. K uvedenej dovolacej námietke obvineného možno uviesť, že z výpisu zo zoznamu znalcov tlmočníkov a prekladateľov na č. l. 286 - 287 spisu je zrejmé, že znalec Bc. F. Z. bol vyčiarknutý zo zoznamu znalcov 13. januára 2012, následne bola odložená vykonateľnosť rozhodnutia, ktorým bol vyčiarknutý zo zoznamu, pričom po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. júna 2014, sp. zn. 3Sžo/42/2013, bol vyčiarknutý zo zoznamu spätne k dátumu 13. januára 2012. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na str. 10 rozsudku poukázal na to, že skutočnosť, že znalec Bc. F. Z. mal dlhodobé závažné problémy s existenciou svojho zápisu v zozname znalcov, zjavne nemohli byť obvinenému známe v čase objednania znaleckého posudku a z tohto dôvodu ich nemohol vyhodnotiť v neprospech obvineného, preto posudok Bc. Z. prečítal na hlavnom pojednávaní ako listinný dôkaz.

Na druhej strane je však potrebné uviesť, že prvostupňový súd, disponujúc informáciou o tom, že Bc.

Z. bol vyčiarknutý zo zoznamu znalcov, predložil jeho „posudok“ PhDr. PaedDr. M. Q. na vykonanie doplnku k jej znaleckému posudku. Znalkyňa tak de facto robila doplnok k svojmu znaleckému posudku na základe predloženého „posudku“ - ktorý prvostupňový súd po zistení vyčiarknutia znalca zo zoznamu vykonal ako listinný dôkaz, pričom berúc na zreteľ obsahu tohto listinného dôkazu doplnila svoj znalecký posudok o záver, že so závermi „posudku“ Bc. Z. nesúhlasí a mnohé jeho hodnotenia znakov považuje za nesprávne. Zotrvála na tom, že sporný text vyhotovil pravdepodobne obvinený Pavel A..

Tento postup okresného i krajského súdu považoval najvyšší súd za zákonný a správny, hľadiac na „posudok“ Bc. Z. nie ako na znalecký posudok, ale ako na listinný dôkaz predložený stranou - obvineným a z tohto dôvodu neprichádzalo do úvahy vypracovanie kontrolného znaleckého posudku ústavom.

Na základe uvedeného nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a síce, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietkať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014 - II.).

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (porovnaj rozsudok najvyššieho súdu z 22. januára 2008, sp. zn. 2 Tdo 46/2007, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2008).

Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné uviesť, že dovolacie námietky obvineného, uvedené v podanom dovolaní, týkajúce sa rozporuplnosti výpovedí svedkov, ich nejednoznačnosti a protichodnosti sú námietkami skutkovými, t. j. vzťahujú sa k správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu, ktorý však dovolací súd pri dovolaní podanom obvinenou nemôže v zmysle § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku skúmať ani meniť. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je skutkový prieskum dovolacím súdom vylúčený, vzhľadom na zákaz skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou]. Skutkový prieskum by bol v dovolacom konaní možný len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného X. A. na neverejnom zasadnutí

podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.